

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania M.C.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 czerwca 2026 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 14 sierpnia 2025 r., sygn. akt III AUa 125/21,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie postanowieniem z 10 lipca 2025 r. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie na kwotę 8.892 zł i postanowieniem z 14 sierpnia 2025 r. odrzucił skargę kasacyjną M.C. od wyroku tego Sądu z 4 marca 2025 r., sygn. III AUa 125/21, jako niedopuszczalną (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Zażalenie na postanowienie wniósł M.C. Zarzucił naruszenia przepisów postępowania dotyczących wartości przedmiotu zaskarżenia, a ponadto wydanie postanowienia w warunkach nieważności postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustalona przez Sąd Apelacyjny wartość przedmiotu zaskarżenia nie zamyka kwestii dopuszczalności skargi kasacyjnej.

W sprawach o świadczenia powtarzające ubezpieczony uprawniony do emerytury i prowadzący spór o jej wysokość może rozszerzyć żądanie o świadczenia za dalszy okres, czyli także po wyroku sądu pierwszej instancji (art. 383 k.p.c.).

Skarżący wygrał sprawę przed Sądem pierwszej instancji, zatem można przyjąć, iż nie rozszerzał żądania za dalszy okres, licząc zapewne na szybkie zakończenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym.

Skoro tak się nie stało, a przy tym Sąd Apelacyjny podjął diametralnie inne rozstrzygnięcie, to trudno odmówić ubezpieczonemu prawa do skorzystania z możliwości wynikającej z art. 383 k.p.c. po wyroku sądu drugiej instancji, czyli dopiero na etapie kasacyjnym w związku z wniesieniem skargi kasacyjnej i liczeniem wartości przedmiotu zaskarżenia za czas do wyroku Sądu drugiej instancji (art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 383 k.p.c.).

W takiej sytuacji wartość ta może obejmować prócz pierwotnej wartości przedmiotu zaskarżenia przed Sądem pierwszej instancji, także czasookres ponad 4. lat pomiędzy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z 3 listopada 2020 r., sygn. akt V U 2395/19 i wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 4 marca 2025 r., sygn. akt III AUa 125/21, co łącznie składa się na kwotę przewyższającą 10.000 zł, warunkującą dopuszczalność skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.), poprzestając nawet na różnicy przyjętej w zaskarżonym postanowieniu, odnoszonej do jednego miesiąca (2.014,65 zł – 1.273,66 zł).

W sprawie nie wystąpiła zarzucana nieważność postępowania.

Kierując się tymi motywami orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

[a.ł]

Zbigniew Korzeniowski

